

Witte kop

Tot op de huid
Christiaan Bakker

We kijken elkaar nog één keer aan. Spanning op onze gezichten en de romp in rood-wit gehuld. De afgelopen wedstrijden hield het niet over, dus is het afwachten hoe het zal gaan. De bal rolt en we zijn begonnen!

De eerste zweetdruppels op het gezicht en de eerste bal op de paal. Oef. Dit kan een mooie pot worden, denk ik de eerste tien minuten. Hoe kan dit nog een mooie pot worden, denk ik de overige tachtig. Want er verschijnt een grote nachtkaars boven het stadion die langzaam opbrandt.

Voor ons maakt het eigenlijk niets uit: de ambiance in deze ronde voetbalbak is alleen al de moeite. Het trillen van de tribune en de

lucht die hier voetbal ademt! Geleggen in de enige stad van Nederland die met het jaar mooier wordt.

Ik realiseer me dat het plezier tijdens zo'n wedstrijd niet komt door die 22 jongens op het veld die driftig heen en weer rennen, maar door goede gesprekken met vrienden tijdens die negentig minuten. Ongedwongen zitten we daar, zonder ergens heen te hoeven en kunnen en zonder doodstil te hoeven zijn zoals bij een toneelvoorstelling.

Door mijn wimpers lijkt het uitzicht op een levend groen schilderij. Het witte stipje moet met veel weerstand langs een paarse massa worden geperst. Ik kijk naast me en zie dat de puberjongen in zijn gezicht ook een omvangrijke witte

stip heeft gehad die naar buiten is geperst. Au!

Acne komt op die leeftijd veel voor. Eergisteren had ik een jongedame van achttien jaar op de poli, die al het opgehoopte samenraapsel van talg met bacteriën uit de haarzakjes op de kin had geperst. Druk op de ketel! Bam! De zakjes zijn stuk, de pus heeft een vrije doorgang (naar buiten en naar de zijkant in de huid) en dus even geen 'witte kop' meer. Maar door het drukken de geweld wordt wel een ontsteking aangezwengeld en het haarzakje raakt beschadigd, wat zelfs littekens kan geven.

Met haar bespreek ik dat de acne die haar zo parten speelt door testosterone wordt uitgelokt. Die is in de puberteit op eredivisieniveau en moedigt de talgklier aan om zo veel mogelijk talg aan te maken. Alsof het lichaam denkt dat een zeer vette huid een schoonheidsideaal is. Maar daarbij is het lichaam zuinig en het

**Druk op de ketel!
Bam! De zakjes zijn
stuk, de pus heeft
een vrije doorgang**

talgklierzakje moet zijn uitgang delen met het haarzakje. Zo ontstaan een talg-infarct en een opstopping.

Gelukkig is er een heel goede behandeling die exact nu deze productie blijvend remt. We besluiten samen de tabletten te starten. Onderwijl vraagt ze hoe snel het werkt, want ze gaat morgen met vriendinnen naar de mooiste club van Nederland en wil dan leuk op de foto staan. „Allemaal dan zo supermooi in rood en wit!”, zegt ze trots.

Ik geef haar een recept voor een geschikte crème en vraag, verblijd met een blik van herkenning of ze dan ook afreist naar de stad aan de Nieuwe Waterweg, waarop ze me verbaasd aankijkt. „Nou, het is wat je nieuw noemt, die Amstel ligt er al een tijdje hoor!”

► Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe